

dy«, býti něčím mimořádným, od pravidla se odchylujícím. To se podává už jednak ze slovního významu slova »událost« (»Ereignung«), jednak i ze zákonného ustanovení, dle něhož platí domněnka »zavinění« podniku na události při provozování jízdy. Dle toho tedy nárazy a zpětné nárazy, které na pouliční dráze jsou buď nutně neb alespoň pravidelně spojeny s každým překročením výhybky, s jízdou po značnější zakřivenině kolejí a s každým silnějším a v rychlejším tempu provedeným zabrzděním, nejsou »událostí při provozování jízdy« ve smyslu zákona o ručení drah. Zpětný náraz, následkem něhož žalobce dle svého tvrzení byl zraněn, musil by býval míti povahu zcela mimořádnou, a musila by síla jeho značně převyšovati sílu nárazů případů pravidelných, aby mohl býti kvalifikován tak, jak si toho přeje dovolatel.

Naproti tomu bylo zjištěno v tomto případě, že zpětný náraz přivoděný rychlým zabrzděním motorového vozu, nebyl prudký, poněvadž vůz v kritickém okamžiku jel zcela pomalu. O »události při provozování jízdy« ve smyslu zákona o ručení drah tedy řeči býti nemůže. Nelze-li ale za takových okolností vůbec užití zákona o ručení železných drah, netřeba se zabývatí nárokem žalobním, opírajícím se o případné zavinění místní elektrické dráhy, jež by bylo posouditi dle všeobecného zákoníka občanského, poněvadž k takovému rozhodnutí nebyl by povolán senát obchodní, nýbrž civilní oddělení soudu dovolaného a k nepřislušnosti obchodního senátu musí býti přihlédáno dle § 104. odst. 2. j. n. a § 477. č. 3. c. s. ř. z moci úřední.

(Rozhodnutí nejv. soudu z 5./IV. 1911, Rv III 124/11.)

J. M...ina.

Dodatek k firmě »první« jest nepřipustný dle zákona.

C. k. krajský soud v P. zamítl usnesením ze dne 15. května 1911 Firm 940 návrh obchodníka A. na zápis firmy »První plzeňská velkopražírna sladové a žitné kávy v Plzni« s odůvodněním, že označení dotyčného podniku by neodpovídalo faktickým poměrům, ježto v Plzni již firma »První plzeňská pražírna na kávu« v rejstříku jest zapsána.

Rekursu navrhovatele c. k. vrchní soud zemský v království Českém nevyhověl usnesením ze dne 31. května 1911 č. j. R IV. 210/11 a to z těchto

d ů v o d ů:

Kdyby i označení závodu stěžovatele jako »první« časově odpovídalo skutečnosti, nelze přes to dodatek takový dle zákona uznati za přípustný, jakým jest pouze dodatek sloužící k bližšímu označení předmětu nebo osoby majitele závodu. Dodatek však, o

který jde, připouští několikery význam: první časově — jakostí — rozsahem — v místě neb vůbec a pod., v kterémž směru, místo aby sloužil k bližšímu označení závodu, jest způsobilý přiváděti obecnost v omyl, pročez nebylo rekursu vyhověno.

Dovolacímu rekursu c. k. nejvyšší dvůr soudní nevyhověl pro nedostatek podmínek §. 16. cí. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.

(Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 20. června 1911 č. j. R II. 542/11.)
Dr. Liška.

Soudní (dodatečné) zkoumání přípustnosti účelu společenstva.

Krajský soud v O. vydal a »Vydavatelskému družstvu M. S. v Z., zapsanému společenstvu s ručením obmezeným« doručil následující usnesení:

Při revisi rejstříku společenstev bylo shledáno, že účel společenstva nevyhovuje §. 1. zák. ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.,

n e b o f

dle §. 1. tohoto zákona je účelem každého společenstva podporovati živnost nebo hospodářství svých členů společným provozováním závodu nebo poskytováním úvěru.

Dle čl. 3. s t a n o v jest účelem družstva napomáhati živnosti a hospodářství svých členů společným vydáváním na zisk knih a časopisů jak politických, tak odborových a krásné literaturě věnovaných.

Z tohoto ustanovení stanov plyne, že neběží o spolčení osob k bezprostřední společné činnosti hospodářské, nýbrž o spolčení kapitálu k provozování docela samostatného, s hospodářstvím jednotlivých společníků naprosto nezávisícího podniku, z kteréhož každý člen jen dividendy za svůj členský podíl bráti chce.

Na takové účely hodí se však třeba akciová společnost, společnost s obmezeným ručením, nebo i spolek ve smyslu zákona ze dne 15. listopadu 1867 č. 134 ř. z., ale nikoliv ústav společenstev.

Vzhledem k tomu nařizuje se společenstvu, aby do 1 roku společenskou smlouvu uvedlo ve shodu s požadavky §. 1. zák. ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z.

Stížnosti společenstva do usnesení tohoto podané vrchní soud zemský vyhověl a usnesení v odpor vzaté zrušil.

D ů v o d y :

Byť i stížnost na usnesení v odpor vzaté dle §. 11. cí. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. byla opožděnou, pokládá se soud rekursní oprávněným, aby o stížnosti rozhodoval, poněvadž usnese-